

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/34/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3815010022
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Vranka
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3815010022.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Vranku a sudcov JUDr. Romana Hargaša a JUDr. Dušana Krč-Šeberu v trestnej veci proti obžalovanému D. D., nar. XX.XX.XXXX v Q., pre prečin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Tr.zák., prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 15. júna 2015 odvolanie obžalovaného D. D. proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 08. apríla 2015, sp.zn. 3T/8/2015 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.por. sa odvolanie obžalovaného zamietá, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 08.04.2015, sp.zn. 3T/8/2015 bol obžalovaný D. D. uznaný vinným z prečinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Tr.zák. na tom skutkovom základe, že dňa 21.01.2014 v Prievidzi, na P. ulici uzavrel s poškodenou obchodnou spoločnosťou TELERVIS PLUS, a.s., zmluvu o spotrebiteľskom úvere č.XXXXXXXXXX, na základe ktorej mu bol poskytnutý úver vo výške 400 Eur, ktorý sa zaviazal splatiť s úrokom, a to v dvoch mesačných splátkach po 8 Eur a následne v piatich mesačných splátkach po 92 Eur, počnúc dňom uzatvorenia zmluvy, avšak doposiaľ uhradil len jednu splátku vo výške 8 Eur, hoci už v čase uzatvárania predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere vedel, že nebude mať dostatočné finančné prostriedky na jeho splácanie, nakoľko nemal žiadny príjem, pričom pri preukazovaní svojej bonity uviedol, že jeho zamestnávateľom je obchodná spoločnosť HF TECHNIK, s.r.o., so sídlom Cintorínska 1734, Partizánske, IČO:36 334 014 a jeho priemerný mesačný príjem je vo výške 852 Eur, čo sa však nezakladalo na pravde, pretože obžalovaný D. D. bol v inkriminovanom čase nezamestnaný, čím spôsobil poškodenej obchodnej spoločnosti TELERVIS PLUS, a.s. škodu vo výške 456 Eur.

Za tento trestný čin bol obžalovaný D. D. odsúdený podľa § 222 ods. 1 Tr.zák., za použitia § 38 ods. 3 Tr.zák., § 36 písm. l/, písm. k/ Tr.zák., § 37 písm. m/ Tr.zák. na trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr.zák. bol obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože ho v zákonnej lehote napadol odvolaním obžalovaný D. D. pre nesprávnosť výrokov o treste odňatia slobody a spôsobu jeho výkonu. V písomných dôvodoch uviedol, že od samotného začiatku trestného stíhania spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní a tvrdil, že škodu, ktorú spôsobil, sa bude snažiť uhradiť. Uvedené aj splnil a počas vyšetrovania dňa 20.12.2014 uhradil škodu poškodenému v plnej výške. Výška škody priznaná v trestnom konaní bola 456 Eur, pričom poškodený si nárokoval sumu 560 Eur. Obžalovaný mu uhradil celých 560 Eur. Uviedol, že jeho pomery sú natoľko dobré, že v zmysle ukladania trestov je vhodné a účelné mu uložiť peňažný trest. Navrhol preto, aby odvolací súd rozhodol tak, že zruší napadnutý rozsudok vo výroku o uložení trestu a uloží obžalovanému peňažný trest.

Prokurátor Krajskej prokuratúry v Trenčíne navrhol odvolanie obžalovaného D. D. ako nedôvodné zamietnuť podľa § 319 Tr.por., nakoľko napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa považoval za zákonný a správny.

Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania obžalovaného podľa § 316 ods. 1 Tr.por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr.por., na verejnom zasadnutí dňa 15. júna 2015 na podklade podaného odvolania, ktoré mu spolu so spisom bolo predložené dňa 27. mája 2015, preskúmal podľa § 317 ods. 1 Tr.por. zákonnosť a odôvodnenosť obžalovaným napadnutých výrokov rozsudku o treste odňatia slobody a o spôsobe jeho výkonu, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolanie obžalovaného D. D. nie je dôvodné. Nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr.por.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že okresný súd, vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu a právnej kvalifikácie konania, teda výrokov o vine, ktoré neboli napadnuté odvolaním a ktorých správnosť odvolací súd nemohol preskúmať, postupoval pri ukladaní trestu obžalovanému D. D., pri určení druhu a výmery trestu, ako aj spôsobu jeho výkonu v súlade so zákonom. Nezistil pritom žiadne podstatné chyby konania, ktoré napadnutému rozsudku predchádzali a ktoré by spočívali v porušení ustanovení zabezpečujúcich objasnenie veci a právo obhajoby obžalovaného. V uvedenom smere totiž okresný súd tiež postupoval v súlade so zákonom.

Trest odňatia slobody uložený obžalovanému D. D. vo výmere 12 mesiacov nepodmienečne podľa trestnej sadzby stanovenej v § 222 ods. 1 Tr.zák. a po znížení jej hornej hranice o jednu tretinu v súlade s § 38 ods. 3 Tr.zák. pre prevažujúci pomer poľahčujúcich okolností (s dolnou hranicou trestu odňatia slobody vo výmere 1 rok a s hornou hranicou trestu odňatia slobody vo výmere 3 roky a 8 mesiacov) považuje aj krajský súd za zákonný a správny. Súd prvého stupňa pri ukladaní druhu a výmery trestu obžalovanému správne zistil u obžalovaného dve poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. l/ Tr.zák., že sa obžalovaný priznal k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval, podľa § 36 písm. k/ Tr.zák., že dobrovoľne nahradil spôsobenú škodu poškodenému a jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m/ Tr.zák., že bol už za trestný čin odsúdený. Krajský súd rovnako ako súd prvého stupňa dospel k záveru, že na obžalovaného s poukazom na § 49 ods. 2 Tr.zák. je potrebné pôsobiť nepodmienečným trestom odňatia slobody, nakoľko obžalovaný sa predmetnej trestnej činnosti dopustil v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody. Súd prvého stupňa správne zistil, že obžalovaný bol rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 23.03.2011, sp.zn.1T/44/10 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 16.06.2011, sp.zn. 2To/48/11 (právoplatným dňa 16.06.2011) uznaný vinným zo zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a), c), d) Tr.zák. a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 roky so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Okresný súd Trenčín uznesením, sp.zn. 1Pp/16/2012 zo dňa 01.03.2012 podmienenčne prepustil obžalovaného z výkonu trestu odňatia slobody s probačným dohľadom a určil mu skúšobnú dobu vo výmere 3 roky, ktorá mu začala plynúť dňa 01.03.2012 a uplynula 01.03.2015. Predmetný skutok, ktorý má charakter úmyselného trestného činu, obžalovaný spáchal dňa 21.01.2014, teda počas plynutia skúšobnej doby podmieneného prepustenia z výkonu trestu v inej trestnej veci. Správne preto súd prvého stupňa uložil obžalovanému nepodmienečný trest odňatia slobody na samej dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody. Trest uložený súdom prvého stupňa zodpovedá všetkým zákonným hľadiskám stanoveným pre jeho ukládanie v zmysle § 34 ods. 1, ods. 3 a ods. 4 Tr.zák. a zohľadňuje všetky zistené okolnosti prípadu, konkrétny stupeň závažnosti spáchaného trestného činu, zistené poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, ako aj pomery obžalovaného a možnosti jeho nápravy z hľadiska účelu trestu, jeho individuálnej i generálnej prevencie, pričom uložený trest odňatia slobody v takto stanovenej výmere je dostatočným vyjadrením morálneho odsúdenia obžalovaného spoločnosťou. Odvolací súd ďalej dospel k záveru, že rovnako vecne správny a v súlade s ustanovením § 48 ods. 2 písm. b/ Tr.zák. je aj výrok napadnutého rozsudku o zaradení obžalovaného D. D. na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, nakoľko v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Odvolací súd teda nezistil žiadne zákonné dôvody na zmenu napadnutého rozsudku vo výrokoch o treste odňatia slobody a o spôsobe jeho výkonu v prospech obžalovaného tak, ako sa domáhal vo svojom

odvolaní, preto odvolacie námietky obžalovaného nepovažoval za dôvodné, neakceptoval ich a podľa § 319 Tr.por. odvolanie obžalovaného D. D. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.